

Брати

Микола Руденко

Спливе іще одна зима,
А там і смерть не за горою.
Був цілий рід —
І вже нема.
Лишилися тільки ми з сестрою.

Іване, де ти є тепер —
Величний, наче бог поганський?

Під дротом з голоду помер
В концтаборі
Коваль луганський.

Коли мені для перших рим
У мові слів було замало,
Ти видавався вже старим.
А в сорок, бач, тебе не стало.

То був концтабір на війні,
Де мерли воїни голодні.
Яким же молодим мені
Ти уявляєшся сьогодні!..

А брат Григорій, що зумів
Ще й наших таборів зазнати,
Не пережив їдких димів
Алчевського хімкомбінату.

Він не цуравсь ніяких спроб:
Від шила-швайки до зубила.
Та був насправді хлібороб —
Свята земля його любила.

Земля — мета його турбот.
Він перед нею мав провину:
Втік із колгоспу на завод,
І зрештою —

У домовину.

Брати мої! Було нас три.
Ловлю повітря спраглим ротом:
О, як нестерпно для сестри
Усіх нас бачити за дротом!

Чи, може, ти, двадцятий вік,
Йдеш по слідах бісівських ратиць,

Що мусить чесний чоловік
Отак усе життя каратись?

Того, хто втратив цілий рід,
Лукаве слово не привабить.
Той самий світ...
Той самий дріт...
І тільки ми
Не ті вже, мабуть.